

13.06.2023

Częstochowa, 2 czerwca 2023 r.

Prof. dr hab. Jolanta Chluska
Wydział Zarządzania
Politechnika Częstochowska

Recenzja

**pracy doktorskiej mgr Anny Olewnik-Dejewskiej pt. „Rachunkowość dóbr wila-
nowskich w latach 1892-1940” napisanej pod kierunkiem naukowym promotora
prof. dr hab. Sławomira Sojaka oraz promotora pomocniczego
dr Aleksandry Banaszekiewicz**

1) Podstawa recenzji

Podstawę recenzji stanowi pismo 11.WNEiZ/530-25/2023 z dnia 9 maja 2023 r. prof. dr hab. Magdaleny Osińskiej, Przewodniczącej Rady Dyscypliny Naukowej Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, powiadamiające o powołaniu mnie przez Radę Dyscypliny Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2023 r. na recenzenta rozprawy doktorskiej mgr Anny Olewnik-Dejewskiej pt. „Rachunkowość dóbr wilańskich w latach 1892-1940” napisanej pod kierunkiem naukowym promotora prof. dr hab. Sławomira Sojaka oraz promotora pomocniczego dr Aleksandry Banaszekiewicz w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie ekonomia i finanse..

Podstawą prawną recenzji jest art. 187 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018 poz. 1668 z późn. zm.).

2) Tematyka pracy, jej cel oraz zakres

Rachunkowość, w tym sprawozdawczość podmiotów gospodarczych, zmieniała się w kolejnych okresach historycznych. Jej cel, funkcje oraz zakres zmieniały się wraz z uwarunkowaniami historycznymi, prawnymi czy oczekiwaniami odbiorców sprawozdań, zainteresowanych ważnymi informacjami finansowymi wspierającymi ich w różnych obszarach procesów decyzyjnych. Rachunkowość okresu XIX i XX wieku odzwierciedlała te uwarunkowania. Ewolucja rachunkowości wiązała się nieodłącznie z rozwojem teorii i praktyki rachunkowości. W obecnych czasach, z perspektywy badań naukowych, istotne jest poznanie i ocena wartości informacyjnej systemów rachunkowości w różnych okresach historycznych i ich rozwój w odrodzonej Polsce.

Przedstawiona do recenzji praca doktorska mgr Anny Olewnik-Dejewskiej dotyczy rachunkowości dóbr wilanowskich okresu zaborów i dwudziestolecia międzywojennego. Wpisuje się w nurt badań historycznych uwarunkowań rozwoju rachunkowości.

Ze względu na aktualność problematyki naukowej oraz potencjalne możliwości zastosowań w praktyce badań historycznych nad rozwojem systemów rachunkowości w Polsce, podjęte w pracy doktorskiej badania należy uznać za celowe i uzasadnione.

Jak deklaruje Autorka, głównym celem rozprawy była prezentacja praktycznego wymiaru rachunkowości dóbr wilanowskich w latach 1892-1940. Autorka zdefiniowała także cele częściowe:

- a) przedstawienie historii dóbr wilanowskich wraz z omówieniem charakteru produkcji przemysłowo-rolnej, prowadzonej w obrębie majątku,
- b) określenie podstaw prawnych prowadzenia ksiąg rachunkowych i sporządzania sprawozdań finansowych w przedsiębiorstwach prywatnych pod zaborami i w międzywojennej Polsce,
- c) przegląd ówczesnej literatury specjalistycznej pod kątem funkcji księgowości podwójnej w Polsce do 1940 roku,
- d) prezentacja dokumentów księgowych w dobrach wilanowskich w latach 1892-1940,
- e) prezentacja ksiąg rachunkowych dóbr wilanowskich w latach 1892-1940,
- f) prezentacja zakresu sprawozdań finansowych majątku wilanowskiego oraz charakterystyka poszczególnych elementów,
- g) wskazanie możliwości analitycznych dostępnych sprawozdań majątku wilanowskiego.

Moim zdaniem, cele pracy zawierają elementy nowości i zostały sformułowane właściwie.

W pracy przyjęto główną hipotezę badawczą: „system księgowości podwójnej w dobrach wilanowskich realizował w różnym stopniu funkcję dowodową, informacyjną, podatkową, kontrolną, analityczną, sprawozdawczą oraz planistyczną” oraz 3 hipotezy pomocnicze:

- a) podstawą zapisów w księgach rachunkowych dóbr wilanowskich były dowody księgowe,
- b) sprawozdania finansowe dóbr wilanowskich miały potencjał analityczny (w rozumieniu ówczesnym i współczesnym),
- c) rachunkowość dóbr wilanowskich była spójnym, kompleksowym, wzorowo prowadzonym systemem w skład którego wchodziły dowody księgowe, księgi rachunkowe oraz sprawozdania finansowe. (str. 13, 14)

Hipotezy uważam za interesujące i sformułowane prawidłowo. Postawione hipotezy jak i sposób ich weryfikacji świadczą o dobrej znajomości analizowanych przez mgr Annę Olewnik-Dejewską kwestii.

Przedmiotem rozprawy była analiza i ocena rachunkowości dóbr wilanowskich w okresie 1892-1940. Podmiotem badań były dobra wilanowskie, jednak Autorka dysertacji odnosiła się także do rozwoju systemów rachunkowości w Polsce w tym okresie.

Rozprawa obejmuje 255 stron tekstu, zawiera 67 zestawień tabelarycznych, 22 schematy, 39 ilustracji, oraz 65 załączników. Bibliografia obejmuje 68 pozycji, 30 aktów prawnych i innych źródeł, 150 źródeł archiwalnych. Przegląd literatury dotyczącej dotychczasowego stanu wiedzy w obszarze tematycznym pracy uważam za kompletny i wyczerpujący.

Praca składa się ze wstępu, ośmiu rozdziałów i zakończenia. Wstęp do rozprawy zawiera niezbędne charakterystyki metodyki badań. Mgr Anna Olewnik-Dejewska prezentuje cele rozprawy, hipotezy, przyjęte metody i narzędzia badawcze. Autorka prezentuje także przesłanki, które miały wpływ na podjęcie badań w zakresie rozwoju rachunkowości w dobrach wilanowskich na tle przemian społeczno-ekonomicznych w rozbiorowej i międzywojennej Polsce. Mgr Anna Olewnik-Dejewska omawia także strukturę i treść pracy. Sprawia to, że wywód rozprawy jest prowadzony w sposób przejrzysty i uporządkowany.

Rozdział 1. „Podstawy prawne księgowości na ziemiach polskich do 1940 roku” zawiera charakterystykę historycznych uwarunkowań systemów rachunkowości w Polsce w okresie zaborów oraz po odzyskaniu niepodległości. Autorka dysertacji oddziela ustawodawstwo na ziemiach polskich w okresie zaborów od regulacji prawnych w okresie dwudziestolecia międzywojennego. Omawia przepisy będące podstawą prawną prowadzonej w dobrach wilanowskich rachunkowości w zakresie podatków, ordynacji podatkowej, kodeksu handlowego.

Zaletą tej części pracy jest dogłębna analiza literaturowa uwarunkowań rozwoju systemu rachunkowości w Polsce w okresie 1892-1940. Kolejne etapy rozwoju regulacji rachunkowości Autorka rozpatruje z różnych punktów widzenia w oparciu o literaturę przedmiotu analizowanego okresu oraz bieżącą, aktów prawnych oraz opracowań archiwalnych. Nawiązuje także do kontekstu historycznego kształtowania się niepodległego państwa polskiego i wysiłków w kierunku stworzenia stabilnego ustawodawstwa w odrodzonej Polsce. Analizy ilustruje tabelami, rysunkami, co czyni przekaz czytelnym i jasnym. Dogłębna analiza aktów prawnych towarzyszących zestawieniom kryteriów, podziałów, wyceny, świadczy o gruntownej wiedzy Autorki dysertacji o specyfice regulacji prawnych oraz praktycznych uwarunkowaniach, będących przedmiotem badań. Do omawianych zagadnień podchodzi krytycznie i wartościująco. Krytyczne uwagi, cechę fiskalnego charakteru oraz funkcję dowodową ówczesnego ustawodawstwa dotyczącego rachunkowości popiera zdaniem innych autorów na ten temat.

W rozdziale 2. „Funkcje rachunkowości w Polsce do 1940 roku” Autorka dysertacji przedstawiła podstawowe pojęcie i funkcje księgowości, dowody księgowe, księgi rachunkowe oraz

rozumienie pojęcia bilansu wraz ze wskazówkami do jego prawidłowego sporządzenia w analizowanym okresie. Ewolucję tych definicji i funkcji dzieli na dwa podstawowe okresy tj. okres zaborów oraz okres dwudziestolecia międzywojennego wskazując, że okresy te są charakterystyczne dla historycznych uwarunkowań a co za tym idzie - różne.

Zaletą rozdziału drugiego jest syntetyczne, skrótowe przedstawienie pojęć i funkcji systemów rachunkowości charakterystycznych dla analizowanych okresów. Rozdział jest stosunkowo krótki (liczy 14 stron), co wydaje się zbyt krótkim przedstawieniem ważnych pojęć. Jednak ze względu na szereg graficznych prezentacji w postaci tabel, zestawień, charakterystyki można uznać za kompletne i wyczerpujące, zwłaszcza, że zagadnienia te są omawiane dodatkowo w pozostałych rozdziałach pracy. Na uwagę zasługują własne zestawienia i podziały funkcji rachunkowości powiązane z elementami systemu rachunkowości wpisującymi się w realizację funkcji, jak również ich odniesienie do literatury przedmiotu tamtego okresu. (str. 48)

Rozdział 3. "Dzieje dóbr wilanowskich do 1940 roku" przedstawia rys historyczny wilanowskiej nieruchomości ziemskiej. Umożliwia on zrozumienie uwarunkowań konstrukcji rachunkowości z punktu widzenia struktury formalnej, gospodarczej i społecznej podmiotu badań. Autorka dysertacji omawia w układzie historycznym zmiany w dobrach wilanowskich, zarówno strukturę organizacyjną jak i personalną. Zwraca uwagę na regulacje wewnętrzne z zakresu rachunkowości dóbr wilanowskich.

Rozdział ten uważam za potrzebny i istotny z punktu widzenia rozumienia zmian w systemie rachunkowości dóbr wilanowskich. Szczególnie interesujące są schematy i inne prezentacje graficzne porządkujące opisy dziejów dóbr wilanowskich. (str. 59, 66, 67) Rozdział ten jest ważny z perspektywy zrozumienia procesów sterujących zmianami systemu rachunkowości w badanym okresie. Jestem nieco zawiedziona skrótowym przedstawieniem tak ważnych treści (rozdział liczy 14 stron, a podrozdział 3.2 „Dobra wilanowskie w XIX wieku” jedną stroną). Moim zdaniem, rozdział ten mógłby szerzej zaprezentować dzieje dóbr wilanowskich w odniesieniu do zdarzeń epoki.

W rozdziale 4. „Dokumentacja w księgowości dóbr wilanowskich” Doktorantka analizuje dokumentację dóbr wilanowskich, potwierdzającą zdarzenia gospodarcze. Autorka dzieli te dokumenty na dokumenty finansowe i dokumenty księgowość. Wśród dokumentów księgowych wyróżnia dowody kasowe (przychodowe, rozchodowe) i pracownicze. Prezentuje ich przykłady w postaci ilustracji, schematów i tabel. Rozdział pozwala na prześledzenie ich form oraz znaczenia w prowadzonych obszarach systemu rachunkowości.

Zaletą tej części rozprawy postrzegam w interesującej prezentacji dokumentacji księgowość. Autorka nie tylko interesująco prezentuje archiwalny materiał, ale, co warte podkreślenia,

prawidłowo rozpoznaje funkcje dowodów księgowych w prowadzonej rachunkowości. Autorka oddziela znaczenie dokumentów od dowodów, co dowodzi dbałości Doktorantki o precyzyjne określanie znaczenia i roli dokumentacji o charakterze księgowym. Podsumowania i wnioski z analiz prezentowanych grup dokumentów (dowodów) odnoszą się do ewolucji zasady jasnego i rzetelnego obrazu. (str. 91)

Rozdział 5. „Księgi rachunkowe: dziennik, księga główna” poświęcono charakterystyce głównych typów ksiąg rachunkowych dóbr wilanowskich, czyli dziennikowi, księdze głównej oraz księgom pomocniczym. Autorka wylicza i porządkuje elementy ksiąg rachunkowych w wybranych okresach obliczeniowych. (str. 93) Ze względu na różnice zachodzące pomiędzy dziennikiem, księgą główną a zestawieniami i księgami pomocniczymi omawia je w odrębnych rozdziałach. Wyodrębnione elementy ksiąg rachunkowych Autorka charakteryzuje w ustalonych przedziałach czasu.

Osiągnięciem Autorki w tym rozdziale jest umiejętne zaprezentowanie trudnych do analizy archiwalnych elementów ksiąg rachunkowych. Autorka dobrze poradziła sobie z uporządkowaniem elementów ksiąg rachunkowych w przekroju ich okresów, zawartości, ale co ważne, ich roli w systemie rachunkowości dóbr wilanowskich, mimo zmiany stosowanej nomenklatury i reorganizacji systemu rachunkowości. Pomocnymi w tym trudnym zadaniu były schematy, tabele, ilustracje oraz porównania np. sposobów prowadzenia dziennika księgi głównej w różnych okresach. (str. 101, 102)

Przytoczone przykłady księgowania wybranych operacji gospodarczych wzbogacają wątek analityczny ksiąg. Rozdział ten oceniam szczególnie wysoko. Autorka nie tylko poradziła sobie z uporządkowaniem elementów ksiąg rachunkowych, ich nazewnictwem, znaczeniem w systemie rachunkowości dóbr wilanowskich, zestawiała je w przejrzyste, czytelne zestawienia, uzupełniła o charakterystykę dekretów operacji gospodarczych, wybranych kont księgi głównej (str. 122), zestawień rocznych, ale także trafnie je skomentowała w kontekście zapisu chronologicznego i systematycznego (str. 134, 135)

Rozdział 6. „Księgi szczegółowe i zestawienia pomocnicze” stanowi uzupełnienie rozdziału 5. Autorka charakteryzuje zachowane i dostępne księgi pomocnicze z analizowanych okresów dla całości dóbr (księgi pomocnicze centralne) oraz w przekroju poszczególnych jednostek wchodzących w ich skład (księgi pomocnicze dodatkowe). W zakresie ksiąg pomocniczych dodatkowych Autorka wyróżnia i opisuje te, odnoszące się do poszczególnych zarządów (Księga dłużników i wierzycieli, Kategorniki Kasy Zarządu Pałaców, Muzeum i Parków Wilanowskich) oraz sporządzanych odrębnie dla zakładów przemysłowych (cegielnia, gorzelnia). Główną jednostką był Zarząd Główny. Na ich przykładzie wskazuje zmianę zakresu ksiąg pomocniczych i zmianę ich wartości informacyjnych.

Podobnie jak w rozdziale 5. Autorka w sposób przejrzysty i uporządkowany prezentuje zakres ksiąg pomocniczych dóbr oraz ich znaczenie w strukturze systemu rachunkowości. Schematy i zestawienia w istotny sposób przybliżają treść poszczególnych ksiąg pomocniczych oraz ksiąg rachunkowych w przekroju ich zmian zakresu przedmiotowego i podmiotowego. Trafnie, do czynników wpływających na sposób prowadzenia ksiąg rachunkowych dóbr wilanowskich Zalicza Autorka:

- „sposób prowadzenia ksiąg rachunkowych (zmieniał się w zależności od osoby),
- działalność jednostki gospodarczej oraz strukturę organizacyjną (implikującą sporządzanie ksiąg pomocniczych dodatkowych),
- sytuację społeczno-gospodarczą (wojna),
- aspekty prawne (podatki, ubezpieczenia społeczne, reforma walutowa).” (str. 159)

Rozdział ten również zasługuje na wyróżnienie w strukturze dysertacji ze względu na poprawne i krytyczne odniesienie do materiału o charakterze historycznym.

W rozdziale 7. „Sprawozdawczość finansowa dóbr wilanowskich” Autorka dysertacji charakteryzuje elementy sprawozdań finansowych dóbr wilanowskich z podziałem na okres 1892-1928 oraz 1928-1940. W kolejnych podrozdziałach omawia konstrukcję i zakres informacyjny wybranych sprawozdań finansowych. W końcowej części rozdziału porównuje sprawozdawczość w dwóch wyodrębnionych okresach.

Rozdział jest niezwykle interesujący, gdyż Autorce udało się w sposób uporządkowany zaprezentować nie tylko treść sprawozdań finansowych ale także odnieść się do ich wartości informacyjnej. W tabelach porządkuje elementy sprawozdań, zwracając uwagę na ich zmianę w kolejnych okresach, zarówno w kwestii nazewnictwa, ale także ich ewolucji informacyjnej (str. 164, 171, 181). Jak podkreśla Autorka, „w zmianach sprawozdawczości daje się zauważyć związek pomiędzy sposobem organizacji majątku a treścią sprawozdania finansowego oraz wzrost ich wartości informacyjnych i kontrolnych”. (str. 197, 204, 207) W swoich analizach Doktorantka dała dowody na potwierdzenie tego wniosku. Na uznanie zasługuje także prawidłowe odniesienie prezentowanych pozycji sprawozdania finansowego do ich obecnych odpowiedników (np. sumy przechodnie, akcepty, kwoty roku przyszłego).

Rozdział 8. „Potencjał analityczny sprawozdań finansowych dóbr wilanowskich” stanowi podsumowanie rozważań Doktorantki, ukierunkowując je na potencjał informacyjny sprawozdawczości dóbr wilanowskich w dwóch wyodrębnionych okresach. Jak podkreśla Autorka, „głównym celem ... rozdziału staje się weryfikacja możliwości przeprowadzenia analizy finansowej, nie zaś interpretacja i ocena otrzymanych wyników”. (str. 217)

Interesującym podejściem badawczym były z jednej strony „wyliczenia wskaźników rozpowszechnionych w międzywojennej Polsce, z drugiej natomiast – wskaźniki stosowane współcześnie” (str. 217). Analiza dokonana w tym rozdziale ma charakter problemowy i krytyczny. Autorka na podstawie literatury przedmiotu wskazuje błędy i inne nieprawidłowości dostrzegane przez badaczy tamtego okresu w sprawozdawczości, ale także zauważa ograniczenia w analizowanych systemach sprawozdawczości. Jak stwierdza Autorka „Brak śladów obliczania wartości wskaźników finansowych w Wilanowie pozwala zauważyć rozbieżności pomiędzy wiedzą zawartą w ówczesnych podręcznikach z rachunkowości a stosowaną praktyką. Jest to jeden z dowodów na to, że system rachunkowości dóbr wilanowskich nie opierał się w pełni na rozpowszechnianych podstawach teoretycznych” (str. 250).

Zakończenie zawiera wnioski, wypływające z przeprowadzonych badań, podkreślające realizację celów pracy, weryfikację hipotez oraz osiągnięcia Autorki wynikające z pracy. Zawiera także kierunki dalszych badań.

3) Wyniki badań oraz wnioski

Weryfikacja hipotez pracy jak również osiągnięcie jej celów było możliwe dzięki właściwemu zastosowaniu metod i technik badawczych. Dla zweryfikowania hipotez Autorka dysertacji deklaruje metody badawcze takie jak:

- a) badania literaturowe,
- b) krytyczna analiza podstaw prawnych prowadzenia ksiąg rachunkowych na ziemiach polskich pod zaborami i w okresie dwudziestolecia międzywojennego,
- c) analiza opisowa,
- d) analiza materiałów źródłowych (regulacji wewnętrznych, dokumentów księgowych, ksiąg rachunkowych, sprawozdań finansowych),
- e) wnioskowanie logiczne – metody indukcji i dedukcji,
- f) analiza porównawcza,
- g) wybrane narzędzia analizy finansowej. (str. 14)

Główne narzędzia badawcze, które szczególnie podkreślam jako wartościowe, prawidłowe, dokładne, staranne i uporządkowane to analiza materiałów źródłowych oraz analiza porównawcza. Pozostałe, wskazane przez Doktorantkę narzędzia badawcze uznaję za niezbędne, aby materiał źródłowy był prawidłowo i problemowo pokazany w pracy. Doktorantka w pełni osiągnęła założone cele badań. Jej analizy są problemowe, krytyczne. Autorka wprowadza własne definicje, podziały, charakterystyki, prezentacje, co znakomicie wzbogaca zastosowany

warsztat badawczy. Badania podjęte przez Doktorantkę są wartościowym wkładem w rozpoznanie historycznych uwarunkowań rozwoju rachunkowości w Polsce.

Zastosowane narzędzia badawcze oceniam jako właściwe i prawidłowo zastosowane.

Wnioski prezentowane przez Doktorantkę, zarówno w podrozdziałach jak i w końcowej części rozprawy uważam za przemyślane, logiczne, właściwe z punktu widzenia weryfikowanych hipotez i założonych celów.

W pełni zgadzam się z Doktorantką, że cele rozprawy zostały osiągnięte a hipotezy zweryfikowane.

4) Uwagi do pracy

Do treści merytorycznych rozprawy nie wnoszę istotnych uwag. Słabszą stroną pracy jest warstwa edycyjna. Szereg ilustracji jest nieczytelnych, przez co ich wartość informacyjna jest znikoma (przykładowo ilustracja 5.10, str. 119). Dobrym pomysłem było dołączenie do dysertacji nośnika elektronicznego z wybranymi materiałami źródłowymi. W rozprawie, ze względu na liczne grafiki, występują puste miejsca. Moim zdaniem, można było uzupełnić je komentarzami do grafik.

W podrozdziale 8.2.2. „Rachunek zysków i strat” Autorka omawia elementy tego rachunku. Najpierw prezentuje wyniki finansowe a następnie przychody i koszty poszczególnych rodzajów działalności. Z punktu widzenia jasności przekazu, korzystniej byłoby odwrócić kolejność prezentowanych treści.

Tabele zawierające jeden wiersz mają małe walory informacyjne, zwłaszcza, jeśli kwoty w poszczególnych polach mają taką samą wartość. (str. 245)

Na str. 253 w tabeli Z.1. „Funkcje rachunkowości z punktu widzenia różnych perspektyw” zestawia Autorka własne wnioski na temat zaobserwowanych, na bazie rachunkowości dóbr wilanowskich, funkcji rachunkowości. Pod tabelą Autorka stwierdza: „...w okresie dwudziestolecia międzywojennego w każdym ogniwie systemu księgowego widać wzrost znaczenia funkcji kontrolnej”. Jeśli przyjąć, że w okresie międzywojennym pojawiło się szereg regulacji prawnych rachunkowości, pojawia się pytanie: *czy można tłumaczyć, że w wierszu 2. Tabeli Z.1. nie zawarła Autorka funkcji kontrolnej a jedynie dowodową?*

W wielu miejscach w dysertacji wskazuje Doktorantka na rok obrotowy sprawozdań finansowych tj. 1.07-30.06 (przykładowo str. 161). *Jakie, zdaniem Doktorantki, są wady i zalety takiego okresu sprawozdawczego?*

Drobne błędy językowe nie wpływają istotnie na ogólnie pozytywną ocenę pracy.

h

5) Podsumowanie i wniosek końcowy

Opiniowaną rozprawę doktorską oceniam pozytywnie, mimo uwag, które częściowo mają charakter dyskusyjny.

Doktorantka podejmuje ważny i aktualny temat badawczy oraz wykazuje się dobrą orientacją w przedmiocie badań, a także dużym stopniem samodzielności naukowej i badawczej. Rozprawa jest dowodem na to, że mgr Anna Olewnik-Dejewska potrafi zaplanować i zrealizować badania naukowe z wykorzystaniem prawidłowo dobranych metod badawczych. Praca stanowi samodzielne rozwiązanie problemu naukowego i świadczy o dużej wiedzy Doktorantki w zakresie nauk ekonomicznych. Na pozytywną ocenę pracy wpływa znaczenie praktyczne badań dla uporządkowania cennego materiału historycznego oraz możliwość ich wykorzystania w analizach rozwoju rachunkowości w Polsce. Praca napisana jest w sposób jasny i przejrzysty, poprawnym językiem.

Podsumowując stwierdzam, że opiniowana praca mgr Anny Olewnik-Dejewskiej pt. „Rachunkowość dóbr wilanowskich w latach 1892-1940” napisana pod kierunkiem naukowym promotora prof. dr hab. Sławomira Sojaka oraz promotora pomocniczego dr Aleksandry Banaszkiewicz, spełnia wymogi stawiane pracom doktorskim, określone w art. 187 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018 poz. 1668 z późn. zm.), stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną Doktorantki w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie ekonomia i finanse, a także umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Wnoszę o dopuszczenie mgr Anny Olewnik-Dejewskiej do publicznej dyskusji nad Jej rozprawą doktorską.

Janina Chyńska